



Tuần Báo Vô Vi

15 tháng 3 năm 2020

Số 490

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn có sự giao liên liên tục với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ thì phải làm sao?
- 2) Trí phát triển nơi nào?
- 3) Muốn được trí mình tâm sáng thì phải làm sao?
- 4) Nguyên lai bốn tánh do đâu hình thành?
- 5) Trí tâm thanh nhẹ là sao?
- 6) Niệm Phật liên tục có thể quên tất cả sự hận thù hay không?
- 7) Sự mong muốn của người hành pháp sẽ đạt tới đâu?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 26-05-2002 1 : 45 AM 1) Hỏi: Muốn có sự giao liên liên tục với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn có sự giao liên liên tục với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ thì phải hướng tâm từ trung tâm bộ đầu thường xuyên thì mới cảm thức được điều lành. Kệ : Hướng tâm trung giới tự phân minh Điền giới khai thông rõ tiến trình Tiến hóa từ hồi tâm đạt thức Bình tâm thanh tịnh tự phân minh.	Montréal, 27-05-2002 5 : 05 AM 2) Hỏi: Trí phát triển nơi nào? Đáp: Thưa trí phát triển nơi trung tâm giữa trán. Kệ : Trí tâm phát triển chuyển tâm an Thanh giới quang minh đường chẳng động Minh giải thâm tình quy một mối Thân tâm ổn định pháp thân hồi.
Montréal, 28-05-2002 8 : 05 AM 3) Hỏi: Muốn được trí minh tâm sáng thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn trí minh tâm sáng thì phải chịu hạ mình hướng thượng hành pháp thì sẽ có kết quả. Kệ : Hướng thượng hành pháp giải cơ căn Trí tâm khai triển chuyển tâm an Hành thông chuyển hóa thân an khỏe Cải tiến chính mình không gián đoạn.	Montréal, 29-05-2002 6:55 AM 4) Hỏi: Nguyên lai bốn tánh do đâu hình thành? Đáp: Thưa nguyên lai bốn tánh do tập quán hình thành. Kệ: Nguyên lai bốn tánh vốn không không Tự tạo đường hư do ý động Chậm trễ không hành không thức giác Tự tu tự tiến tránh lòng vòng.
Montréal, 30-05-2002 5: 00 AM 5) Hỏi: Trí tâm thanh nhẹ là sao? Đáp: Thưa trí tâm thanh nhẹ thật sự quy không. Kệ: Thực hành tiến tới tự quy không Chẳng có lo âu chẳng bận lòng Tự giác tự minh không dấy động Thành tâm tu luyện tự khai thông.	Montréal, 31-05-2002 9: 20 AM 6) Hỏi: Niệm Phật liên tục có thể quên tất cả sự hận thù hay không? Đáp: Thưa niệm Phật liên tục có thể mở được đại trí và thực hiện từ bi độ tha tại trần. Kệ: Từ bi tận độ quần sanh tự tiến Giải tỏa phiền ưu giải nổi phiền Thức giác chính mình khắp các miền Bình tâm tu luyện giúp tha hiền.
Montréal, 01-06-2002 8 : 25 AM 7) Hỏi: Sự mong muốn của người hành pháp sẽ đạt tới đâu? Đáp: Thưa sự mong muốn của người hành pháp sẽ đạt tới sự quân bình. Kệ : Quân bình tự đạt vốn người tu Tiến tới quán thông tự giải mù Hứng chịu muôn điều duyên bất trắc Trùng tu giải quyết chuyện mê mù.	

MÃU ÁI 207

*Tâm người tự phát diệu thanh
Hội đồng khối óc tự hành tự tu
Bình tâm hóa giải vượt mù
Sống trong động loạn tâm tù vẫn yên.*

Ai ai cũng có sẵn sự sáng suốt êm dịu của nội tâm và khối óc, vì thiếu bình tĩnh mà đâm ra lo lắng và tự gieo sự phiền não sái quấy cho chính mình mà không hay. Đối với người tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì phải tự tiến vào con đường điển quang mà tu thì mọi việc sẽ được giải quyết dễ dãi.

*Tâm đời suy đoán thường sai
Điển thời tiến tới không ngoài không trong
Đi lên điển hóa một vòng
Mâu Ni tiến giải miễn phòng miễn lo.*

Người hành giả thường hướng về bên trên điển giới thì mọi sự lo âu sẽ không còn tồn tại nữa, vì nó đã tự xét rõ ràng thanh khí điển không bỏ nó và bầu trời thế giới cũng không bỏ nó. Nếu nó hướng hạ thì nó tự bỏ sự thanh cao đang ban bố ở bên trên.

*Khuyên người chớ vội làm quên
Bên trên sẵn có mọi nền tảng căn
Trở về chẳng có khó khăn
Tự hành tự tiến mở lần điển quang.*

Tại sao chúng ta phải dùng điển? Thưa: dùng điển mới có thể tiến thẳng lên Thiên Đàng được, phải khổ hạnh công phu mới sớm đạt được thanh điển.

(Chép lại từ tập thơ và tài liệu xưa do bạn đạo Việt Nam sưu tầm. Kiểm lại với băng Thiền Sư giảng bài thơ – Sài Gòn, ngày 22/3/1975)



CẢM TẠ

Gia đình chúng tôi xin chân thành cảm tạ:

Các Hội Ái Hữu Vô Vi, bạn đạo Vô Vi, bạn bè và gia đình nội ngoại gần xa đã hướng tâm, viếng thăm, chia buồn và giúp đỡ gia đình trong tang lễ của chồng tôi:

Bạn đạo **Lương-Sĩ Thường**
sinh ngày 27 tháng 2 năm 1951,
mất lúc 5:20 sáng ngày 5 tháng 3 năm 2020,
tại Montreal Canada,
hưởng thọ 70 tuổi được thượng lộ bình an.

Trong lúc tang gia bối rối có điều chi sơ xuất, xin quý vị niệm tình tha thứ.

Xin trân trọng cảm ơn!

*Bà quả phụ Lương-Sĩ Thường
nhũ danh Lương-Sĩ Ái Tuyết*



Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỬI THẦY

A, ngày 14/02

Kính thưa Thầy Tám,

Con tên là Đ T T L, năm nay con 27 tuổi ta. Con xin kính thư này đến Thầy, mong được Thầy hiểu được đầu đuôi câu chuyện của con để Thầy giảng dạy cho con.

Đã gần 5 năm nay, con làm bạn cùng anh M., em của chị F. Tụi con không ngờ rằng thời gian và tình cảnh đưa đến chúng con ngày hôm nay. Mới ban đầu con không được biết gì về anh M. Anh không có nói gì về pháp môn thiền Vô Vi cho con biết cả. Mỗi đi đến 3 năm qua, tình cảm của con lúc đó tràn đầy đối với anh M., thì anh nói sơ về pháp môn cho con nghe và nói rằng anh ta hành pháp từ bên VN.

Con nghe anh nói về pháp nhưng thật sự rằng con không ngờ rằng anh không thể lấy vợ. Riêng con khi con được biết anh nói như vậy thì con rất là buồn. Buồn cho thân phận con gái của con. Khi con thương anh ta, con tưởng rằng 1 ngày nào đó con sẽ làm vợ anh. Buồn quá nhưng làm sao đây khi mình đã lỡ thương rồi? Con không làm sao dứt khoát tình cảm được vì tình con quá sâu đậm, níu kéo con quá nhiều. Sau đó chúng con nghĩ, đừng bao giờ nghĩ đến, chuyện đến thì sẽ đến. Sau đó, con có biết rằng anh ta có hỏi ý kiến Thầy sau một khoá học và chị anh ta mới biết được rằng anh ấy quen con. Lâu lắm anh ấy mới nói lại cho con nghe là thầy nói nếu anh ấy lấy vợ thì cũng không có sướng, phải lo đầy đủ, nhưng tùy anh ấy lựa chọn. Sau đó một hôm chị F. và chị S. có điện cho anh ấy, lúc đó con có ở nơi đó. Anh đưa ống nghe cho con nghe, lúc đó con chưa hề biết chị của anh ấy mà cũng chưa biết ngôi thiền. Con nghe chị F. và chị A. kêu M.: "Bỏ đi M ơi, bỏ đi, dứt khoát đi"...

Lúc đó con nghe xong sao con cảm thấy ghét mấy chị của anh vô cùng, con nghĩ sao mà coi con quá rẻ như vậy? Tự ái con bị chạm đi và con chỉ

biết có khóc mà thôi. M. khuyên con đừng nên buồn vì mấy chị ấy là người tu nên nghĩ như vậy. Con buồn quá, con nghĩ rằng tại sao nói như vậy, tại sao chia rẽ một đôi bạn khi họ đang thương nhau? Con đâu phải là hạng người tồi tệ đáng khinh khi như vậy? Con sanh trong một gia đình đang hoang học thức mà sao như vậy? Bao nhiêu câu hỏi con bắt đầu từ đó. Sau đó con chỉ buồn thầm trong bụng mà thôi vì con quá yêu thương anh ấy mà con cố gắng chịu đựng tất cả.

Lúc ấy con nghĩ đến khi anh ta quen con, anh ta không có một công ăn chuyện làm, một nghề nghiệp gì và đi ở nơi này năm ba hôm, nơi nọ năm ba hôm. Con khuyên anh ấy đừng lười biếng, cố gắng đi học nghề điện để sau đó đi làm. Con nhờ quen với một người có một căn phòng cho thuê, con nói anh ấy nên có một căn nhà mà sống chứ ở đây đó, lười thôi quá đi. Và khi con quen với anh ta, anh ta bỏ mấy chị ở L lên Paris, chị em giận không một lần về thăm, con thấy anh ta hờ hững với chị em ruột thịt, con khuyên anh nên về thăm các chị. Anh ta nghe con trở về mỗi mùa Giáng Sinh thăm chị ở E. Lúc đầu con mừng thấy anh ấy làm chuyện phải cho đến khi anh không còn lang bang nữa thì mấy chị chưa hề thấy con lại biểu bỏ con đi. Làm sao con không tủi hổ cho phận con gái này? Con cũng được biết M. đã làm khổ rất nhiều người đàn bà, con gái, vì anh có nói cho con nghe và nói với con rằng giờ anh ta thương con, và chỉ biết là có thương độc nhất một mình con thôi. Sau đó mỗi khi mấy chị điện cho anh, anh nói láo rằng anh đã bỏ con rồi. Nhưng thưa Thầy, con rất là bị oán thầy ời. Trường hợp cứ tiếp tục như vậy và một hôm anh có nói rằng nếu ảnh thiền, con cùng thiền thì các chị có lẽ không chống đối hôn nhân của hai đứa cháu. Con nói ảnh chỉ con thiền, anh ta chỉ cho con cho đến năm ngoài, lúc Tết, ba má con bắt đầu thấy con vì quá thương ảnh nên vì ba má con thương con nên chấp nhận cho con đem anh ấy về nhà giới thiệu cho ba má con.

Lúc đầu ba má con biết con quen với ảnh, ba con không bằng lòng vì nghĩ rằng anh ta là Ấn Độ lai, đủ thứ chuyện hết, còn mẹ con thì vì thương con nên cứ ngày đêm nói xuôi với ba con. Ba má con chỉ có mình con là con gái nên thương con mà bằng lòng chấp nhận anh M. Khi ba má con cho phép con dẫn anh ta đến nhà ăn cơm Tết, thì luôn anh ta và luôn cả con đều mừng. Lúc đó anh ấy được một người lớn tuổi quen đã giới thiệu cho anh vô làm hãng máy bay. Ông bà bác đó rất là ghét anh M. vì cũng biết anh M. hồi xưa chỉ lo chơi bời, không làm ăn gì nên sự nghiệp. Nhưng sau vì ông bà bác đó thấy mến con, coi con như con nên mới hiểu hoàn cảnh của hai đứa mà cố gắng giúp cho anh vô để có công ăn chuyện làm để mà đi hỏi con làm vợ. Anh ta có nói là sẽ nhờ ông bà bác đó đứng ra làm người đi hỏi con.

Sau khi ba má con đã gặp ảnh, ba má con biết rằng từ đó đến giờ chị anh ta chưa hề gặp con. Ba má con la con sau buổi ăn và nói là con đại khờ quá. Tại sao quen nhau gần ba bốn năm mà không biết gia đình của anh ấy. Biết đâu gia đình anh ấy không chịu con, ba con mất mặt với gia đình bên ảnh. Con buồn, con khóc và con nói là không phải ảnh gạt con đâu vì ảnh muốn nhờ ông bà bác quen đó vô đứng ra hỏi con. Còn mấy chị vì tu nên không muốn dính líu vào chuyện của ảnh. Ba má con bắt buộc là phải có mấy chị hay chị lớn lên hỏi thì mới gả.

Sau đó con buồn quá biết nói sao đây, con đành nói với anh ta. Anh ta có la con tại sao gấp quá vậy? Thưa Thầy trong mấy năm quen anh ta, làm bạn gái anh ta mà lúc nào con cũng tự cho ảnh là chồng con chứ có bao giờ con nghĩ là một người bạn đâu! Mấy tháng trôi qua, ông bà bác hỏi ảnh sao không đi hỏi con đi, ảnh nói rằng vì chưa có tiền. Ông bà bác nói không tiền thì làm đơn sơ nhưng cũng phải ra đạo lý chứ như vậy hoài không được. Anh ta hèn lèn và nói từ từ, đâu có gì gấp đâu.

Sau, có một hôm ba má con la rầy con và nói là con chưa trả hiếu mà đã làm khổ cha mẹ rồi. Con lại đi nói với anh ta. Sau đó anh ta mới nói là anh ta đã có một đứa con rơi cách đây sáu năm rồi vì vậy chị anh ấy không nhận một ai khác hết.

Thưa Thầy, xong, anh ta có một hôm nói mãi như vậy, con buồn quá, con chỉ muốn chết mà thôi. Anh dẫu con một đứa bé mà không hề biết gì từ ngày quen anh. Con như bị ai bỏ búa vào người con. Kính thưa Thầy, lúc đó con đang mang thai

của ảnh vì không biết làm sao khi anh ta không bằng lòng giữ nên con không giữ được nó. Khi nghĩ lại con cảm thấy mình tội lỗi vô cùng. Nhưng con biết làm sao? Chuyện này chưa bao giờ ai biết ngoài anh ta và con. Xin Thầy đừng cho mấy chị ảnh biết, con không hiểu rồi sẽ ra sao.

Sau khi con biết ảnh đã dẫu con đứa con rơi kia, con buồn vô cùng, tuần đó con có đi một buổi dạ hội VN, có các bạn trai gái của ảnh đi. Nhưng con không muốn ảnh biết là con đi hôm đó, con đã dối ảnh và con nói rằng con đi về nhà ăn tiệc với ba má con. Và ảnh đã nghĩ là con đi vào đêm dạ hội đó vì ảnh biết các bạn của tụi con có rủ con. Sáng hôm sau, ảnh hỏi con có đi tiệc vui không? Con nói sự thật là con đi với các bạn đã rủ con hôm qua. Từ đó anh ấy nói là như vậy thì anh ta không bao giờ lấy con làm vợ.

Nhưng thưa Thầy, hôm đó con đi, con không có làm gì cho bạn bè khinh khi ảnh cả. Con chỉ vì buồn, mà đi thôi. Anh cho là con dối ảnh. Thầy ơi con tức đến nỗi không hiểu sao anh không nghĩ lại là ảnh đã dối con trong mấy năm trời đứa trẻ kia? Và không nghĩ một chút nào đứa trẻ mà con mang trong khi đó được gần hai tháng. Con cảm thấy mâu thuẫn quá nơi ảnh, con khóc vô cùng, anh còn nói hoài với con cho đến bây giờ rằng anh ta tính cưới con thật sự nhưng vì con làm như vậy thì đừng hòng anh lấy con làm vợ! Thầy ơi, có lẽ anh ta mâu thuẫn đến nỗi quên rằng con đã chờ hơn 3, 4 năm trước khi xảy ra câu chuyện, mà anh còn không nhúc nhích đã động gì đến hôn nhân.

Con không hiểu sao vậy mà lòng con cũng còn yêu anh ta tha thiết. Tất cả là lỗi của con. Lúc nào anh ấy cũng trách con như vậy.

Sau đó con chỉ biết sống ngày qua ngày mà thôi, thưa Thầy. Nhưng con không hiểu sao oán thì con cũng có oán, mà thương sao con còn thương quá thầy ơi.

Cách đây gần một năm, anh ta có dẫn con xuống E và nói với mấy chị rằng con muốn thiên chung và học hỏi trên con đường đạo.

Thời gian qua và lúc sau này con bị nhưc đầu kinh niên. Con nhưc đầu mà còn bị kéo lên dây gân bên hai màng tang nên hai con mắt con nó nhưc theo. Và con đã cảm thấy lúc mới thiên, thì con giải được nóng giận, nhưng lúc sau này thì con bị nóng giận trở lại và bị tức ngực vô cùng. Con không sao không nghĩ đến cái duyên tình ngang trái và lỡ làng của con.

Con buồn, có nhiều lúc con muốn oà lên khóc cho người đi nỗi buồn của mình. Biết làm gì hơn khi con không thể nào dứt nỗi cái cuộc tình kia. Tại sao vẫn còn thương ảnh vậy thưa thầy? Con khổ quá rồi, mà tại sao con còn níu kéo làm gì? Còn anh ta thì nói đường anh đã chọn anh không lấy vợ đâu. Thầy ơi con phải làm sao đây? Hiện giờ con không còn tin tưởng gì nơi ảnh và luôn cả chính con. Ảnh thề với con rằng ảnh chỉ biết có một mình con và coi con như vợ ảnh. Không còn một ai có thể làm cho lòng ảnh xao xuyến để mà ảnh bỏ con. Nhưng sao con cứ ngày đêm nghĩ xấu cho ảnh. Con nghĩ rằng ảnh nói láo, ảnh coi con như một đồ vật, khi cần thì người ta sử dụng, khi chán thì người ta bỏ xó rác. Con khổ tâm vô cùng vì ngày đêm con bị hai đứa bé ám ảnh con hoài. Một đứa là con rơi của ảnh, một đứa là hồn máu mà con đã nghe lời và đồng ý hủy diệt nó! Sao con ngu dại quá vậy thưa Thầy? Giờ con xin Thầy giúp con khỏi bệnh ghen tương và bệnh nghĩ xấu cho người khác.

Con khổ tâm lắm Thầy ạ. Con có đi xem bác sĩ trị bệnh tâm thần, họ nói vì con quá sợ mất ảnh mà con ngồi thiền. Nhưng vì con ngồi mà không hiểu lý lẽ vì sao con ngồi nên con không giải được buồn phiền mà còn lại thu hút nó. Con mới đi đến bác sĩ này khoảng hai tuần nay thôi nhưng ông ta có nói cho con rằng nếu mà con đến trễ hơn 3 hay 4 tháng nữa, có lẽ sẽ đem con vô bệnh viện chữa trị chứ không phải thường. Ông nói vì con bị thất vọng và thất tình, đem đến cho con oán hận.

Thưa Thầy con có nói cho chị F. nghe nhưng làm sao con có thể nói tất cả cho chị hiểu được, chị cho con số telephone ở Canada của Thầy. Con có phone cho Thầy nhưng bác T. nói Thầy đang đi thuyết đạo ở Mỹ nên khuyên con nên thư cho Thầy.

Mong Thầy thương con đừng bỏ con Thầy ơi. Xin Thầy cứu vớt lấy con và độ cho con đừng bao giờ ghen tương giữa anh M. và bao người con gái khác. Và con đừng nghĩ xấu cho mọi người. Con khổ tâm quá, chỉ có Thầy, xin Thầy giải cứu con và cứu độ cho con.

Con mong muốn lúc nào con cũng phải tin tưởng nơi M., lúc nào con cũng đừng bao giờ nghĩ xấu cho anh ta, cho bao nhiêu người khác. Con mong mỗi đừng bao giờ con oán hận ai cả vì con có tánh nếu mà ghét người nào thì lại ghét người ta như chết, mà còn thương thì cái gì cũng thương.

Thưa Thầy, sở dĩ con không tin nơi M. và hay nghi ngờ anh ta là vì anh nói anh thương con, chỉ có mình con mà thôi nhưng sao anh ta gặp người

nữ nào cũng liếc và nhìn họ vậy thưa Thầy? Và lại anh có hay thích cờ bạc mà mấy chị đâu có biết. Con ghét cái cách sống của anh lắm thưa Thầy. Hút thuốc rất nhiều, cờ bạc thì cũng không chừa. Làm sao con nghĩ được là ảnh đã trở thành một người đàng hoàng? Xin Thầy cứu giúp con, con như điên như khùng. Chưa bao giờ con nghĩ rằng con sẽ là một chiếc giẻ rách thưa Thầy. Nhưng ngày hôm nay thật sự con là hơn một người ăn xin. Tâm tư con có độc quá Thầy ạ.

Hiện giờ, có lúc con chỉ muốn khóc mà thôi, không còn gì để con cảm thấy hứng thú trên cõi đời này. Con nghĩ rất nhiều, quá nhiều về chuyện lập gia đình, nhưng con không muốn lập gia đình với một người mà mình không thương yêu làm sao có thể dài lâu. Lúc này con vẫn đi coi bác sĩ thường xuyên. Con không hiểu sao ý nghĩ bậy của con quá trầm trọng. Tuần này anh ta chán ngán công việc làm trong sở và nghỉ bệnh một tuần, con lại nghĩ rằng có lẽ người đàn bà kia dắt con anh lên mà anh dấu con. Hết nghĩ như vậy thì con lại nghĩ đến những cô gái mà anh đã quen. Có lẽ vì Tết VN nên anh ta vô nhà những cô đó thăm họ....

Con khổ quá Thầy ạ, chẳng biết tin hay không nơi anh ta vì có những lúc con không hiểu anh ra dụ con hay thương con thật sự. Tại sao sinh lý thì anh vẫn còn đòi hỏi con quá nhiều mà anh không cưới con làm vợ? Con đâu phải những cô gái giang hồ mà anh ta đã biết qua đâu! Xin Thầy giảng dạy cho con. Con không dám làm buồn mẹ cha, không biết nói lên nỗi uất ức này cùng ai, con mong Thầy thương con mà đừng cho thơ của con vào một xó và xin Thầy trả lời cho con rõ những gì con không hiểu.

Hiện giờ vì bác sĩ khuyên con nên ngưng thiền vì nói rằng con tưởng con làm cho con nhưng trong đầu óc con lúc nào cũng sợ mất M. nên con làm chỉ cho ảnh mà thôi. Không ích lợi gì vì bằng chứng rằng con bị thần kinh chấn động. Ông khuyên con nên cố gắng đừng nghĩ bậy bạ rồi từ từ ông sẽ giúp con chữa bệnh.

Bây giờ mỗi khi con đi ra ngoài, con thấy một đám cưới hay bạn bè con đã lấy chồng lấy vợ hay con thấy cái áo cưới là con hay dở cười dở khóc và ganh đua, tại sao vậy thưa Thầy? Con phải làm sao để đừng bị kích thích như vậy? Xin Thầy giảng dạy con.

Này giờ con đã lấy đi quá nhiều thời giờ của Thầy, xin Thầy tha lỗi cho con nhưng vì con quá cô đơn con không biết hỏi ý kiến và xin lời giảng dạy

của ai ngoài Thầy ra. Mong Thầy đừng bỏ con. Con trông thư của Thầy nhiều. Nếu Thầy có hồi âm cho con, xin Thầy cứ gửi như sau. Đây là địa chỉ của anh M. vì con không muốn ba mẹ con gặp thư Thầy có lẽ sẽ buồn cho con.

Xin Thầy cho con xin một bài thơ tên con. Nhưng nếu Thầy có thời giờ chứ bằng không, con không dám làm phiền Thầy. Con mong thư Thầy ngày đêm, xin Thầy đừng bỏ con và tha lỗi cho con. Con, một tâm hồn cầu xin Thầy cứu độ cho con.

T L

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

V K, ngày 24/04

T L,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 14/02 được biết trong thư con đã kể lể toàn là việc giả ảo ở trần gian hình thành một giấc mộng mà thôi.

Cuộc sống giữa nam nữ ở tạm cảnh trần gian này tùy duyên thực hành mà ngộ đạo đó thôi. Con biết yêu thương cha mẹ nhưng mà con không giữ trọn chữ hiếu. Cha mẹ lo những gì cho con? Lo sự trình tiết của con. Nhưng ngày hôm nay con đã liễu lĩnh trao hoa cho một người ngoài sự hỗ trợ của cha mẹ con là một điều đáng trách. Hiện tình đã lỡ rồi, con nên chấp nhận. Nhân sự kích động đó con nên học một bài học nhin nhục tối đa, được mất cũng không cần thiết, chỉ cần tâm con thức giấc. Hiểu rõ cảnh đời là tạm, dồn hết tâm lực hướng về con đường tu để báo hiếu cho cha mẹ. Đó là điểm chánh cuối cùng trong cuộc sống của con hiện tại. Không

nên hướng tâm về một người thanh niên dâm dục, không biết gì về hiếu nghĩa. Cuộc đời đâu có nghĩa lý gì nữa, nhưng thâm tâm của con cũng cảm ơn anh ấy, nhờ anh ấy ngày nay con mới chán nản cuộc đời và tìm về con đường giải thoát, tức là phần hồn của chính con, vẫn tươi đẹp.

Con tu để gạt hái được phước đức đó cho cha mẹ lúc tuổi già được bình an và giải thoát, và độ cho người thanh niên kia thức tâm, rốt ráo tu học hơn. Đó là vai trò của con phải bước vào vị trí cứu độ hiện tại, thì tâm thân của con sẽ được an lạc. Con sẽ nhận thức rõ được việc làm của con có ý nghĩa hơn những người xung quanh con. Cố gắng mượn những băng giảng của Thầy về nghe cho nhiều để giải quyết diện năng ô trược trong cơ tạng của con.

Điện năng do đâu mà có? Do cơm gạo ở mặt đất hình thành, nuôi dưỡng con. Cơ thể con do điện năng của vũ trụ hình thành, thức tức là hồn của con đang làm chủ thể xác, chứ không phải thể xác làm chủ phần hồn. Cho nên ở thế gian này, không có một ai có thể chế ra con được, nhờ sự âu yếm của cha mẹ mà có sự hiện diện của con ở mặt đất này. Vậy con phải làm một điều có ý nghĩa tròn đầy và thanh nhẹ độ tha tại trần, tức là giúp đỡ những người đã lâm vào tình trạng của con được cứu rỗi. Quên đi quá khứ, chẳng cần tương lai, để quyết định vị trí hiện tại của chính mình, phát triển vô cùng là thực tế.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên



THẦY ĐI

Thầy đi để lại pháp tràng
Con vui thực hiện đàng hoàng hơn xưa
Sống tu có giấc có giờ
Bình tâm học hỏi thiên cơ hữu tình
Dấn thân hành đạo một mình
Hòa đồng tự thức cảm minh luật Trời
Tâm hồn sáng suốt nhớ Trời
Quán thông thực hiện những lời chơn ngôn
Thành tâm tiến hóa ôn tồn
Dở hay tự thức, chẳng còn si mê
Dồi mài tiến triển hướng về
Vô sanh bất diệt bồi bê chẳng còn
Đường đi sẵn có đường mòn
Thiệt thà tiến hóa chẳng còn bơ vơ.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.02 PHẨM GIỚI

11. CHUYỆN CON NAI ĐIỀM LÀNH (Tiền Thân Lakkhana) (tiếp theo)

Con người có giới hạnh...,

...

Bồ Tát biết là thời lúa chín trở đầy, cho gọi hai con lại và nói:

- Nay con thân, nay là thời lúa chín trở đầy, nhiều con nai đã gặp nạn. Ta nay đã già sẽ dùng bất cứ phương tiện nào để ở lại một chỗ. Còn các con hãy đem đàn nai của các con, ẩn vào những con đường núi đá trong rừng, đợi khi lúa gặt hái xong, sẽ trở về lại!

Chúng vâng theo lời dạy của cha, ra đi với đàn nai tùy tùng. Dân làng biết được con đường của chúng đi. Trong thời này, các con nai leo núi; trong thời này, chúng xuống núi nên họ ẩn núp tại các chỗ kín, đây đó dọc đường, để bắn và giết chúng vô số.

Con nai Kala, với sự ngu si của mình, không biết thời nào nên đi, thời nào không nên đi, cứ đem đàn nai đi sáng, chiều, khi chạng vạng, khi rạng đông, ngang qua cửa làng. Và các nông dân hoặc lộ liễu hoặc ẩn núp chỗ này chỗ kia giết chúng, khiến nhiều con nai gặp nạn. Như vậy, với sự ngu si của mình, nai Kala làm cho nhiều con nai gặp nạn, số còn lại đi vào rừng với nó rất ít.

Còn nai Lakkhana nhờ có trí, thông minh, thiện xảo, biết thời nào nên đi, thời nào không nên đi, nó không đi ngang qua cửa làng, không đi ban ngày, không đi lúc hoàng hôn, khi rạng đông, mà chỉ đem đàn nai đi vào lúc nửa đêm. Do

vậy, không một nai nào gặp nạn, và chúng cùng nó đi vào rừng. Chúng sống bốn tháng tại đây khi lúa đã được gặt hái, mới xuống núi.

Kala, trên đường về, lặp lại hành động ngu si trước, khiến những con nai còn lại gặp nạn, một lần nữa, chỉ có một mình nó trở về. Con nai Lakkhana không làm một nai nào bị nạn, cùng với năm trăm nai vây quanh, đi về với cha mẹ. Khi Bồ Tát thấy hai con đi về, nghĩ về đàn nai, liền nói lên bài kệ này:

*Con người có giới hạnh
Được phần thưởng đón mừng,
Xem Lak-kha-na về,
Cầm đầu chúng bà con,
Hãy xem Ca-la này
Với bà con hủy diệt.*

Như vậy, Bồ Tát đón mừng nai con, sống tại đây cho hết tuổi thọ rồi đi theo nghiệp của mình.



Bậc Đạo Sư nói:

- Xá-lợi-phất không phải chỉ hôm nay mới được chói sáng với bà con vây quanh, mà trước kia cũng đã chói sáng như vậy. Còn Đề-bà-đạt-đa không phải chỉ hôm nay mới làm cho quyền thuộc bị hủy diệt, mà trước kia cũng như vậy.

Sau khi thuyết pháp thoại này xong, so sánh hai câu chuyện, và kết hợp chúng với nhau, Ngài kết luận với sự nhận diện Tiền thân như sau:

- Thời ấy, con nai Kala là Đề-bà-đạt-đa, đoàn tùy tùng của nó là đàn tùy tùng của Đề-bà-đạt-

đa; con nai Lakkhana là Xá-lợi-phất; nai mẹ là mẹ của Rahula (La-hầu-la) và nai cha là Ta vậy.

(còn tiếp)

